

le-au slujit lor” (3 Nefi 17:23-24).

Cum pot copiii noștri să aibă parte de binecuvântări ca acestea în zilele noastre? Vârstnicul M. Russell Ballard a spus: „În mod clar, aceora dintre noi cărora ne-au fost încredințați copii prețioși, ne-a fost dată o responsabilitate sacră și nobilă, deoarece noi suntem aceia pe care Dumnezeu i-a desemnat să-i înconjoare pe copiii din ziua de astăzi cu dragoste, cu focul credinței și cu înțelegerea a ceea ce sunt” („Behold Your Little Ones”, *Tambuli*, oct. 1994, p. 40).

Dragi frați și surori, noi suntem îngerii pe care Tatăl Ceresc i-a trimis astăzi să-i binecuvânteze pe copii și noi putem să-i ajutăm ca într-o zi să vadă fața Salvatorului pe măsură ce îi învățăm principiile Evangheliei și umplem căminele noastre cu bucuria de trăi conform acestor principii. Împreună putem ajunge să-L cunoaștem. Putem simți iubirea Lui și binecuvântările Lui. Și prin El putem să ne întoarcem în prezența Tatălui. Facem aceasta pe măsură ce suntem dornici să fim supuși, credincioși și sârguincioși în urmarea învățăturilor Sale.

„Adevărat, astfel spune Domnul: Se va întâmpla că fiecare suflet care abandonează păcatele sale, și vine la Mine, și cheamă numele Meu, și se supune glasului Meu, și ține poruncile Mele, va vedea fața Mea și va ști că Eu sunt” (D&L 93:1).

Dragi frați și surori, știu că Dumnezeu trăiește, că Isus Hristos este Fiul Său, Salvatorul și Mântuitorul nostru. El ne-a invitat să venim la El și ne-a poruncit să-i aducem pe copiii noștri, ca noi, împreună, să-I putem vedea fața și să trăim pe vecie alături de El și de Tatăl nostru din Cer. Rugăciunea mea este ca să putem lucra cu toții să primim această mare binecuvântare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Quentin L. Cook,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Noi Îl urmăm pe Isus Hristos

Noi ne bucurăm de tot ce a făcut Salvatorul pentru noi. El a făcut posibil ca fiecare dintre noi să-și câștige salvarea și exaltarea.

Este o responsabilitate importantă să vorbești, în duminica Paștelui, sfinților din zilele din urmă din întreaga lume, care Îl iubesc pe Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos. În această dimineață, noi sărbătorim victoria Sa asupra morții. Înțelegem și suntem profund recunoscători pentru sacrificiul ispășitor pe care Salvatorul l-a făcut din proprie voință pentru noi. Supunerea Sa față de voința Tatălui Său a câștigat victoria divină asupra morții și este evenimentul suprem din istoria omenirii. Mulțumesc pentru acest prilej de a vorbi despre ce înseamnă să-L urmăm pe Salvator.

Ultimele două zile din slujirea Salvatorului în timpul vieții Sale muritoare, înainte de răstignirea Sa au o importanță deosebită și, în unele aspecte, sunt peste puterea noastră de înțelegere. Atât de multe dintre lucrurile esențiale pentru destinul nostru etern s-au petrecut în ziua de joi și, apoi, în cea de vineri, ziua în care Hristos a fost răstignit. Cina cea de taină, o cină de Paște, „zi stabilită pentru a sărbători eliberarea din sclavie a lui Israel”, a început joi seara.¹ Rânduiești

și doctrine de mare importanță au fost inițiate la cina cea de taină. Voi menționa doar trei. Prima, Salvatorul a făcut cunoscută rânduiala împărțășaniei. El a luat pâinea, a rupt-o în bucăți, a binecuvântat-o și a dat-o ucenicilor Săi spunând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”². În acest fel, El a instituit împărțășania. A doua, El a pus un accent deosebit pe doctrine care propovăduiesc dragostea ca principiu preeminent. El ne-a învățat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”³. A treia, prin mijlocirea sau îndrumarea lui Hristos, „Duhul Sfânt a fost promis apostolilor” ca un alt Mângâietor.⁴

Apoi, Salvatorul a împlinit ispășirea. El a luat asupra Sa „povara păcatelor omenirii” și „ororile pe care Satana... putea să le producă”⁵. În acest proces, El a îndurat procesul nedrept și evenimentele groaznice și tragice care au dus la răstignirea Sa. Punctul culminant al acestora l-a reprezentat învierea triumfătoare a lui Hristos în duminica Paștelui. Hristos Și-a împlinit misiunea sacră de Salvator și Mântuitor. Noi vom

fi înviați din moarte și spiritele noastre vor fi reunite cu trupurile noastre. În funcție de demnitatea personală, noi am putea avea, prin slava Sa, prilejul glorios de a ne întoarce în prezența lui Dumnezeu.⁶

Profetul Joseph Smith, vorbind despre succesiunea acestor evenimente din perioada Paștelui, a spus: „Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apotolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia”.⁷

Deși ne gândim cu bucurie la importanța divină a evenimentelor din Ghetsimani și de pe Golgota, atenția noastră a fost întotdeauna concentrată asupra Domnului înviat. Frederic Farrar, teologul și credinciosul englez, a depus mărturie că prima generație de credincioși din Biserica creștină de la începuturi L-a sărbătorit pe Salvator ca pe „Hristosul Înviat, Etern și Glorificat” și „s-a gândit la El nu ca fiind pe cruce, ci pe tron”.⁸

Președintele Gordon B. Hinckley ne-a învățat că mesajul nostru către lume este că El trăiește! Simbolul lui Hristos pentru sfinții din zilele din urmă se va găsi în exprimarea credinței noastre și în modul în care trăim Evanghelia Sa.⁹

În timp ce medităm la ce înseamnă să fii creștin astăzi, să ne gândim la ce ne va cere să facem calitatea noastră

de ucenici. Propun să ne gândim și să luăm ca model, în moduri corespunzătoare, ceea ce a făcut Salvatorul în acele ultime două zile ale vieții Sale muritoare.

Întâi, să ne gândim la instituirea împărtășaniei de către Salvator. Salvatorul a știut ce era pe cale să I se întâmple. Misiunea Sa sacră, ispășitoare, care a început cu războiul din cer din viața premuritoare, urma să se desfășoare în acea seară și în ziua următoare. Deși Îl aștepta judecarea de către dușmanii Săi, nu există nici cea mai mică dovadă că El își pregătea apărarea împotriva acuzațiilor neadevărate. În schimb, Salvatorul i-a învățat pe ucenicii Săi rânduiala sacră a împărtășaniei. Când mă gândesc la acea zi solemnă, mă simt profund impresionat. Adunarea de împărtășanie este cea mai sacră și mai sfântă dintre toate adunările Bisericii. După învierea Sa, Salvatorul a instituit împărtășania printre neftiți¹⁰. Dacă dorim să fim ucenicii Săi și să fim membri devotați ai Bisericii Sale, noi trebuie să ne aducem aminte de împărtășanie și s-o respectăm. Aceasta ne permite, fiecăruia dintre noi, să ne exprimăm, cu inimi frânte și spirite smerite, voința noastră de a-L urma pe Salvator, de a ne pocăi și de deveni sfinți prin ispășirea lui Hristos¹¹. Împărtășania ne permite ca, în timp ce ne reînnoim legământul botezului, să mărturisim lui Dumnezeu că ne vom aminti de Fiul Său și vom ține poruncile Sale.¹² Aceasta ne mărește dragostea și recunoștința atât față de Tatăl, cât și față de Fiul.

Salvatorul a subliniat, de asemenea, importanța dragostei și a unității și a declarat că noi vom fi cunoscuți ca ucenici ai Săi dacă vom avea dragoste unul pentru altul. Când ne gândim la ispășirea pe care El era pe cale s-o realizeze și consecințele ei eterne, este necesar să ne supunem unei astfel de porunci. Noi ne arătăm dragostea față de Dumnezeu când ținem poruncile Sale și slujim copiilor Săi. Nu înțelegem pe deplin ispășirea, dar ne putem petrece viața încercând să fim mai iubitori și mai buni indiferent de suferința prin care trecem.

Responsabilitatea pe care Salvatorul a încredințat-o ucenicilor Săi – de a se iubi unul pe altul și modul impresionant în care a propovăduit acest principiu la cina cea de taină – reprezintă unul dintre cele mai remarcabile și frumoase evenimente din ultimele zile ale vieții Sale muritoare.

El nu a propovăduit pur și simplu despre un principiu al comportamentului etic. El era Fiul lui Dumnezeu care îi ruga pe apostolii Săi și pe toți ucenicii care aveau să-i urmeze, să-și amintească și să urmeze această cea mai însemnată dintre învățăturile Sale. Modul în care noi relaționăm și interacționăm unul cu celălalt reprezintă o măsură a voinței noastre de a-L urma pe Isus Hristos.

În timp ce vom asculta mesajele din cadrul acestei conferințe, inimile noastre vor fi impresionate și noi vom lua hotărâri și angajamente de a face lucrurile mai bine. Dar, luni dimineață, ne vom întoarce la muncă, la școală, în cartier și într-o lume în care, în multe cazuri, este agitată. Mulți oameni din această lume se tem unii de alții și sunt furioși unii pe alții. Înțelegem aceste sentimente, dar trebuie să fim politicoși în modul de adresare și respectuoși în modul în care interacționăm. Mai ales atunci când suntem în dezacord. Salvatorul ne-a învățat să ne iubim

chiar și dușmanii.¹³ Marea majoritate a membrilor noștri urmează acest sfat. Sunt unii totuși care simt că este mai important să-și exprime mânia sau opiniile care-i macină decât să se comporte așa cum a trăit și a propovăduit Isus Hristos. Fac o invitație fiecăruia dintre noi, în parte, să înțeleagă că modul în care ne exprimăm dezacordul este adevărata măsură a ceea ce suntem și a faptului dacă Îl urmăm cu adevărat pe Salvator. Este indicat să fim în dezacord, dar nu este indicat să fim dezagreabili. Violența și vandalismul nu sunt răspunsurile la dezacordurile noastre. Dacă arătăm dragoste și respect, chiar și în momentele grele, noi devenim mai asemănători lui Hristos.

Promisiunea pe care Salvatorul a făcut-o apostolilor că vor avea Duhul Sfânt cu ei are o importanță supremă în recunoașterea rolului preeminent al Duhului Sfânt, al treilea membru al Dumnezeirii. Duhul Sfânt este un

personaj de spirit, este Mângâietorul care depune mărturie despre Tatăl și Fiul, revelează adevărul tuturor lucrurilor și îi sfințește pe cei care s-au pocăit și au fost botezați. El este numit și Spiritul Sfânt al făgăduinței și, ca urmare, confirmă ca fiind acceptabile pentru Dumnezeu actele de neprihănire, rânduielile și legămintele făcute de fiecare dintre noi.¹⁴ Cei care sunt pecetluiți de Spiritul Sfânt al făgăduinței primesc tot ce are Tatăl.¹⁵

Trăim într-o lume zgomotoasă, caracterizată de dispute, în care este posibil să vezi și să ascuți informații, muzică sau chiar pure nimicuri în fiecare oră. Dacă vrem să fim inspirați de Duhul Sfânt, trebuie să ne găsim timp să ne liniștim, să medităm, să ne rugăm și să trăim astfel încât să fim demni să primim și să acționăm potrivit îndemnurilor Lui. Vom evita să facem greșeli majore dacă dăm ascultare avertismentelor Lui. Ca membri ai Bisericii, avem

privilegiul de a primi lumină și cunoaștere de la El, tot mai mari până în miezul zilei.¹⁶

Suferințele ispășitoare prin care Salvatorul a trecut în Ghetsimani și pe cruce reprezintă un exemplu măreț pentru noi. El a înfruntat suferințe psihice, fizice și spirituale care depășesc capacitatea noastră de înțelegere. În grădină, El S-a rugat Tatălui Său spunând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”¹⁷. Ca ucenici ai Săi, vom avea momente în care vom fi încercați și persecutați pe nedrept și batjocoriți pe nedrept și vom trece prin furtuni temporale și spirituale de o intensitate care ni se va părea imposibil de suportat și vom bea cupe amare pe care ne vom ruga să nu le bem. Nimeni nu este exceptat de la a trece prin furtunile vieții.

Ne pregătim pentru a Doua Venire a Salvatorului. Scripturile spun limpede că nimeni nu știe când se va întâmpla acest lucru. Scripturile ne spun însă că, în ultimele zile, printre cupele amare pe care le vom bea, vor fi „pe alocurea, cutremure de pământ”¹⁸ și „[valorile] mării ridicându-se dincolo de limitele lor”¹⁹.

Cutremure devastatoare și tsunamiuri au avut loc recent pe alocuri: în Chile, Haiti și insulele Pacificului. Cu câteva săptămâni în urmă, episcopul care prezidează H. David Burton, vârstnicul Tad R. Callister și cu mine ne-am întâlnit cu sfinții care și-au pierdut membri ai familiei în tsunami care a lovit partea estică a statului Samoa în luna septembrie. Capela a fost plină și adunarea a fost emoționantă. Noi am putut să-i asigurăm pe acești membri demni că, datorită ispășirii lui Isus Hristos, ei pot fi reuniți cu cei dragi lor pe care i-au pierdut.

Președintele de țară, Sonny

Purcell, își conducea mașina când a văzut valul uriaș apropiindu-se de țarm. El a început să claxoneze și i-a oprit pe copiii aflați pe drum care se îndreptau spre școală și le-a spus să alerge spre locuri înalte și sigure cât de repede puteau. Copiii au urmat îndemnul lui. El a continuat să conducă în grabă, a ajuns la fiica sa în vârstă de patru ani, a pus-o în mașină și, apoi, a încercat să ajungă la mama lui. Înainte de a putea ajunge la mama sa, peretele de apă i-a smuls mașina și a târât-o peste 90 de metri, unde s-a oprit într-un copac. El s-a mișcat repede pentru a-și pune fiica în siguranță pe mașină și, apoi, a înnotat pentru a-și salva mama care se prinsese de o ramură a unui alt pom din apropierea casei lor. Cu mari eforturi, el a înnotat cu ea spre mașină și acel loc mai sigur. Mulți nu au fost la fel de norocoși. Ei nu au avut timp să ajungă în locuri înalte și sigure. Mulți și-au pierdut viața, mai ales tineri și bătrâni.

Le-am spus familiilor samoane că membrii din întreaga lume și-au exprimat dragostea și grija, s-au rugat pentru ei și au contribuit cu donații de post și ajutor umanitar pentru membri și vecinii lor. Același lucru s-a întâmplat în cazul membrilor și vecinilor lor din Chile și Haiti. Noi facem aceasta pentru că noi Îl urmăm pe Isus Hristos.

În timpul întâlnirii noastre cu familiile din Samoa, importanța deplasării spirituale către locuri mai înalte, trăirii unei vieți mai bune și prinderii de rânduielile salvatoare a fost foarte clară.

Exemplul și viața Salvatorului ne învață să evităm, spiritual, cărările joase, dominate de lucrurile acestei lumi. În timp ce dădeam mâna cu membrii după întrunirea noastră, o soră mi-a spus că membrii familiei ei nu fuseseră la templu și că își pierduse o fiică. Cu ochii în lacrimi, mi-a spus că, acum, țelul lor era să se pregătească pentru rânduielile sacre din templu, pentru ca ei să poată fi împreună pentru eternitate.

Meditând la ceea ce a spus această soră și la situația actuală a lumii, am simțit imboldul de a sublinia un sfat pentru noi, toți: să căutăm locul mai înalt – refugiu și protecția eternă a templului.

În ziua de Paște din 3 aprilie 1836, la o săptămână după dedicarea templului Kirtland, Cei Doisprezece au oficiat în distribuirea cinei Domnului către membri. După întrunirea ce a urmat rugăciunii solemne, Salvatorul li S-a arătat în maiestuoșitatea Sa profetului Joseph și lui Oliver Cowdery și, prin Moise, Elias și Ilie, a anunțat restaurarea unor chei suplimentare ale preoției inclusiv a sacrei puteri de pecetluire care unește familiile pe veșnicie.²⁰

Astăzi, în această dimineață de Paște, noi ne bucurăm de tot ce a făcut Salvatorul pentru noi. El a făcut posibil ca fiecare dintre noi să-și câștige salvarea și exaltarea. Dar noi, ca și copiii samoani, trebuie să alergăm cât de repede putem către locul înalt pe care El ni l-a dat pentru a fi în siguranță și a avea pace.

Unul dintre modurile în care noi facem aceasta este acela de a adera la învățăturile profetului nostru în viață, președintele Thomas S. Monson. El este un exemplu excelent de persoană care Îl urmează pe Salvator.

În această glorioasă dimineață de Paște, mă gândesc la prețioasele cuvinte scrise de Eliza R. Snow, o slujitoare credincioasă în restaurare:

*Măreț e planul lui Dumnezeu
De a fi mântuiți.
Liberi și demni să trăim mereu,
Noi, copiii Lui, fericii!*²¹

Îmi depun mărturia, în calitate de apostol, că Isus Hristos trăiește și este Salvatorul și Mântuitorul lumii. El ne-a dat calea către adevărata fericire. Despre aceasta depun mărturie, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, ediția a 3-a (1916), p. 594.
2. Luca 22:19.
3. Vezi Ioan 13:34-35.
4. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p. 603; vezi, de asemenea, Ioan 14:16-17.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p. 613.
6. Vezi 2 Nefi 9:6-24.
7. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 51-52. Vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 20:22-25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ – Further Studies in the Life of Christ*, Toronto William Biggs (1900), p. 209.
9. Vezi Gordon B. Hinckley, „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, mai 1996, p. 65-67; „Simbolul credinței noastre”, *Liabona*, aprilie 2005, p. 2-6.
10. Vezi 3 Nefi 18:1-11.
11. Vezi Mosia 3:19.
12. Vezi Mosia 18:8-10; Doctrină și legăminte 20:37, 20:77-79.
13. Vezi Matei 5:44.
14. Vezi Doctrină și legăminte 132:7.
15. Vezi Romani 8:16-17; Efeseni 1:13-14; Doctrină și legăminte 76:51-60.
16. Doctrină și legăminte 50:24.
17. Matei 26:39.
18. Matei 24:7; Joseph Smith – Matei 1:29.
19. Doctrină și legăminte 88:90.
20. Vezi Doctrină și legăminte 110.
21. „Măreț e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.